

gioning altid skrider fremad med Varsomhed, og at der, saavidt muligt, gives Kirken, navnlig dens Lærerstand, Velighed til at hltre sig, inden nogen indgribende Forandring foretages. Ligesom dette Villighedshensyn blev taget, inden Loven om Sognebaandets Løsning forelagdes Rigsdagen, idet denne først drøftedes af en Kirkecommission, saaledes finde vi det ogsaa fyldestgjort nu, da der efter 13 Aars Forløb atter er Spørgsmaal om en kirkelig Reform, idet Landemodernes og Bispernes Betænkninger ere indhente, inden det foreliggende Udkast om Valgmenigheder af Regjeringen er blevet Rigsdagen forelagt. Vi betragte saaledes enhver formel Indvendning mod dette Vedtagelse som ugrundet.

Hvad Udkastets Indhold angaaer, da ansee vi dette for en meget lempelig Udvidelse af det i Lov 4de April 1855 anerkjendte og gennemførte Princip. Ved den nævnte Lov er Sognegrænsen (phævet som Menighedsgrænse, og det er tilladt Enhver, under Sagttagelse af visse simple Forkrifter, at vælge, hvem han vil blandt de i Folketirken ansatte Præster, til Sjælesørger. Nu foreslaaes denne Frihed udvidet dertil, at, naar et større Antal Individier (20 Familier) kunne forene sig derom og have skaffet sig en Kirkebygning eller en Vedesal, der ikke ligger over en vis Afstand fjernet fra deres Boliger, og naar de ville afholde alle øvrige, dermed forbundne Udgifter, saa skulle de med allerhøieste Stadfæstelse kunne vælge til fælles Sjælesørger ogsaa en for Tiden tjenstledig Præst i Folketirken. Vi ere forvisse om, at denne udvidede Frihed vil bidrage til christeligt Livs Fremme, og de opstillede Betingelser forekomme os betryggende imod Misbrug. Nogle af Mindretallets Medlemmer stemme overeens med Folkethingets Udvalg i den Mening, at de dragne Grænser kunde været videre; men vi ere alle enige i at fastholde, hvad Folkethinget alt med Regjeringens Indvilgelse har vedtaget, paa eet Punkt nær, hvor tre af os troe det rigtigt at vende tilbage til det oprindelige Udkast. Vi finde det nemlig overflødig at nedsætte Antallet af de Familier, som skulle boe inden Miils Afstand fra Kirken eller Vedesalen, fra 20 til 10, forbi vi

mene, at hvor der paa en Udstrækning af over 3 Quadratomile ikke findes 20 Familier, som ere enige om at danne en Valgmenighed, der vil heller ingen saadan komme istand.

Imod de øvrige af Folkethinget vedtagne Forandringer i Udkastet have vi Intet at indvende, navnlig ikke imod, at Indholdet af Anordning 2den October 1862 er medoptaget, hvad der stemmer med Folkethingets Beslutning 1865 og Landstingets 1864 og 1866. Vi kunne saaledes ikke Andet end anbefale Udkastet til Vedtagelse med den ene ovenfor antydede Forandring, nemlig at i § 1, Linie 14, 15, 16: Ordene „er saaledes beliggende . . . end een Miil“

udgaae, og istedet sættes:

„ikke ligger Noget af det nævnte mindste Antal fjernere end i Miils Afstand“.

Medundertegnede Hasle bemærker, at hans Forstaaelse af Grundlovens § 75 afviger fra de andre Medlemmers.

Udvalgets Fleertal er nu vel ingenlunde af den Ansuelse, at der slet ikke skulde kunne være Tale om Lovgivelse i kirkelige Anliggender, forinden at den Folketirken i Grundlovens § 75 tilfugte Forsatning er kommen tilstede; men ligesom der hos os ingen Tvivl er om, at denne Grundlovsparagraph har Krav paa at gennemføres efter sin sande Mening, saaledes er det ikke mindre indlysende for os, at der ikke stræbes hen imod Fyldestgjørelsen af dette Krav, men at man tværtimod mere og mere kommer bort derafra, jo oftere kirkelige Sager Stykke for Stykke i Rigsdagen behandles og afgjøres. Fremdeles vide vi os ogsaa at være i Overeensstemmelse med de Grundsætninger, der stedse have været de levende, idetmindste i denne Deel af Repræsentationen, naar vi formeene, at Lovgivningsvirksomheden, saalænge som Folketirken savner sin forfatningsmæssige Organ, ikkun med Varsomhed bør bruges, og at Rigsdagen navnlig, for paa dette Omraade